

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z wniosku R. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wcześniejszą emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2006 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 11 maja 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

R. G. zaskarżyła skargą kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 11 maja 2005 r., oddalający jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 18 listopada 2003 r., VIII U ../03, oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 27 czerwca 2003 r., odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury dla pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki. Wskazując jako podstawę skargi kasacyjnej naruszenie prawa materialnego, a mianowicie „przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz.U. nr 28, poz. 149)”, jej pełnomocnik wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku [...] i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez przyznanie powódce prawa do wcześniejszej emerytury zgodnie z wnioskami pozwu.” Jego zdaniem, rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnia występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena, czy R. G. spełnia warunki przewidziane w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.). Powołany przepis został dostatecznie wyjaśniony zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie. Nie budzi on wątpliwości i nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W sprawie nie występuje zagadnienie prawne, które stanowiłoby problem prawny, tym bardziej istotny, mający znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i wymagający ingerencji Sądu Najwyższego. Sąd ten wielokrotnie wypowiadał się w kwestii prawa pracowników do wcześniejszej emerytury. Wyraził pogląd, że prawa do emerytury nie może nabyć osoba objęta ubezpieczeniem niepracowniczym (por. wyrok z dnia 7 grudnia 2001 r., II UKN 846/00, OSNP 2003 nr 18, poz. 445, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., II UK 77/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 105, oraz niepublikowane dotychczas postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2005 r., III UZP 3/05).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.